

TẬP 15

HỒI 148

Độc Kế

Nơi cao xa kia, trong đêm khuya thanh vắng này, minh nguyệt trên bầu trời đen thẳm bình thản ngắm nhìn trần thế.

Tại nơi hoang dã cô liêu này, có nhân sĩ ngẩng đầu ngắm nhìn vầng lãnh nguyệt ấy, hai ống tay áo đại bào dài, giống như y phục đạo gia, gương mặt góc cạnh, khí thế không giận mà vẫn uy nghi nhưng ẩn ước một nỗi niềm tâm sự.

Đêm nơi sơn dã, ngọn gió đêm thổi khe khẽ, lá cỏ lay động, tà áo lất phất bay, thân hình đứng trầm ngâm bất động không biết là bao lâu rồi.

Chỉ có điều, ai có thể ngăn cản thời gian, giạt mình nhớ lại, cũng đã mười năm trôi qua rồi.

Có người thở dài, thanh âm nhẹ nhàng, khẽ khàng theo gió bay đi.

Trong bầu không khí tĩnh mịch ấy, đột nhiên có thanh âm từ đằng xa truyền lại, tràn đầy tiểu ý, nói: "Cảnh vật hôm nay thật đẹp, đạo trưởng một mình thưởng nguyệt, hẳn tâm trạng đang rất tốt!"

Thanh âm này truyền lại từ đằng xa, nhưng là nói với đạo nhân đang quay lưng lại kia, đạo nhân thở dài, quay người lại, dưới ánh trăng, chính là kẻ mười năm trước đã cấu kết với Ma Giáo ly khai Thanh Vân Môn - Thương Tùng đạo nhân.

Đứng cách y không xa, chính là Quỷ Vương Tông Tông chủ Quỷ Vương đang mỉm cười, chỉ bất quá trong thời khắc này, Quỷ Vương sắc diện tuy không có gì thay đổi, nhưng mái đầu bạc trắng, dung diện có phần tiêu tụy, chỉ có nhãn quang lấp lánh một ánh nhìn kỳ bí, dường như sáng hơn hẳn những ngày xưa.

Thương Tùng đạo nhân nhìn mái tóc bạc của Quỷ Vương, gương mặt lãnh đạm có chút biến đổi, ngạc nhiên nói: "Tông chủ, tóc của ngài."

Quỷ Vương cười khẽ, phản ứng này của Thương Tùng đạo nhân, kỳ thực không nằm ngoài dự liệu. Những người đạo hạnh cao thâm như ông ta, dù trải qua cả trăm năm, dung mạo cũng không thể thay đổi quá nhiều, nhưng giờ đây đột nhiên trong ba ngày đã

bạc trắng cả đầu, Thương Tùng cũng như những người ngoài cuộc không hiểu rõ đều thấy kinh ngạc, đều tự nhiên nghĩ rằng ông ta đã tu hành đến bậc có thể giải quyết mọi vấn đề.

Quỷ Vương không giải thích, thậm chí sắc diện không hề có chút thay đổi, chỉ khẽ cười nói: "Đạo trưởng và ta đều là người tu đạo, nhưng vẫn là phạm nhân, ân oán tình cừu, luôn đem đến sự thương tâm."

Thương Tùng đạo nhân gương mặt trầm mặc, giọng nói đầy tôn kính: "Không cần phải nói nữa, là ta đã nhiều chuyện."

Quỷ Vương gật đầu, lập tức mỉm cười, giơ tay khẽ vỗ lên lưng Thương Tùng đạo nhân, đi đến bên cạnh, cười nói: "Không cần quá nhún nhường như vậy. Bất quá kể từ trận đánh mười năm trước trên Thanh Vân sơn, nghe tin đạo trưởng được Vạn Độc Môn tôn kính cung phụng, tôn sùng như cha mẹ, không biết rằng đột nhiên đem hẹn gặp tại nơi này, có việc gì quan trọng? Nếu vấn đề này Độc Thần tiên bối đã biết, ta tự nhiên sẽ không can thiệp, nhưng sợ rằng đối với đạo trưởng sẽ có phần bất tiện."

Thương Tùng đạo nhân nhìn Quỷ Vương chăm chú một lúc lâu, Quỷ Vương không hỏi, trên gương mặt vẫn hiện nụ cười, chờ đợi. Được nửa ngày trời, Thương Tùng cảm thán nói: "Tông chủ quả nhiên phi thường kẻ phạm tục không sao so sánh được, tại hạ hôm nay hẹn ước gặp mặt với Tông chủ, có một việc quan trọng cần thương lượng."

Quỷ Vương nói: "Đạo trưởng cứ nói."

Thương Tùng đạo nhân nhìn Quỷ Vương, rồi bắt đầu nói: "Tông chủ có thể đã biết, Vạn Độc Môn Môn chủ Độc Thần, ba ngày trước đã qua đời."

Thương Tùng đạo nhân nói với thỉnh âm vừa phải, nhưng giống như sấm động bên tai, nếu Quỷ Vương không phải là nhân vật có định lực cao, thì đã không thể trụ vững được, gương mặt biến sắc, thốt lên: "Sao?"

Thương Tùng đạo nhân khẩn trương nhìn Quỷ Vương, nói: "Độc Thần ba ngày trước đã qua đời, sau khi chết lưu lại di mệnh, vị trí Môn chủ truyền lại cho đệ tử trẻ nhất là Tần Vô Viêm."

Quỷ Vương dần dần trấn tĩnh, nhưng lông mày vẫn nhíu lại, ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng nóng như lửa đốt, các ý nghĩ quay cuồng hỗn loạn.

Tam đại môn phái đương thời trong Ma Giáo ngầm ngầm có sự đối đầu với nhau, trong lòng ông ta kể mà ông ta úy kị nhất là Vạn Độc Môn lão độc vật, một ngày lão ta còn tồn tại, Quỷ Vương Tông gần như không có cơ hội chiếm được vị trí Ma Giáo đệ

nhất phái của Vạn Độc Môn. Giờ đây, lão độc vật tưởng như vĩnh viễn bất tử ấy, đột nhiên lại qua đời một cách im hơi lặng tiếng!

Quý Vương hít một hơi dài, nhìn Thương Tùng đạo nhân, đột nhiên mỉm cười nói: "Độc Thần lão tiền bối là bậc tiền bối đức cao vọng trọng trong Thánh Giáo, giờ đây đột nhiên tạ thế, thật khiến mọi người phải thương tâm." Miệng ông ta nói những lời lẽ tiếc thương, nhưng trên gương mặt tươi cười thì chẳng có chút vẻ buồn bã nào.

Đứng đối diện với ông ta là Thương Tùng đạo nhân vẻ mặt thản nhiên, hiển nhiên với hai kẻ này thì Độc Thần vừa chết đi chẳng khiến họ có một chút tiếc thương nào.

"Bất quá," Quý Vương lại bộc lộ vẻ thận trọng thường ngày, nói: "Trước khi ta tới, chưa từng nghe tin tức này! Trong vòng ba ngày vừa qua, Vạn Độc Môn vẫn rất bình tĩnh, tin tức này vẫn chưa bị lộ ra ngoài."

Thương Tùng đạo nhân mỉm cười nói: "Sau khi lão đầu tử chết, dù truyền mệnh cho Tần Vô Viêm tiếp chưởng vị trí chưởng môn, nhưng các đệ tử lo việc tổng táng cho lão vẫn không cam lòng, vị trí chưởng môn này vẫn còn đang tranh chấp, tạm thời tin lão đầu tử tạ thế vẫn chưa truyền ra ngoài. Ngoại trừ ta là kẻ được bọn chúng tôn sùng, đa số Vạn Độc Môn đệ tử vẫn chưa biết chuyện này."

Quý Vương không hổ danh là đại nhân vật, chỉ nghe qua đã minh bạch, khoe miệng khẽ nhếch lên, trầm ngâm một lát, nói với Thương Tùng đạo nhân: "Vấn đề này không hề nhỏ, được đạo trưởng kịp thời cấp báo, thịnh tình này, tại hạ vô cùng cảm kích."

Thương Tùng đạo nhân mỉm cười nói: "Không cần đa lễ."

Quý Vương mắt lấp lánh, nói: "Phải chăng đạo trưởng còn chuyện gì muốn nói nữa?"

Thương Tùng đạo nhân hắng giọng, nói: "Tông chủ quả thật là người hùng tài đại lược, ta đâu dám quanh co, Vạn Độc Môn hiện nay là chốn dung thân duy nhất cho Thương Tùng ta, mong tông chủ niệm tình năm đó cùng một chiến tuyến với nhau, vẫn lưu giữ ta."

Quý Vương kinh ngạc nói: "Đạo trưởng sao lại nói thế, một nhân vật như đạo trưởng, tại hạ đâu dám vọng tưởng, đã được ngưỡng mộ suốt bao nhiêu năm qua. Chỉ có đạo trưởng đang ở vị trí tối thượng trong Vạn Độc môn, là đệ nhất phái trong Thánh Giáo, tại hạ dù có lòng yêu mến nhưng cũng không dám sỗ sàng thỉnh đạo trưởng, sau khi Độc Thần tiền bối qua đời, phải chăng có sự thay đổi nào bất công?"

Thương Tùng đạo nhân gật đầu nói: "Tông chủ quả thật tinh tường, Độc Thần đối với ta quả thật rất tốt, nhưng Tần Vô Viêm đó luôn luôn bất hòa với ta, hơn nữa lúc này Vạn Độc Môn chúng nhân tranh quyền đoạt vị, các cao thủ đấu với nhau, như ta thấy, nếu có người có khả năng nhất thống Vạn Độc Môn, tất nguyên khí cũng tổn hao trầm trọng, cũng không còn khả năng tranh đấu nữa."

Quỷ Vương cười lớn, tiếng cười vang dội, tại nơi hoang dã này tiếng vọng càng vang dội hơn, một lúc sau, ông ta ngừng cười, thần sắc nghiêm nghị nói: "Đạo trưởng yên tâm, Tần Vô Viêm là kẻ tiểu nhân, không biết được tài năng lớn lao của đạo trưởng, thỉnh đạo trưởng về Quỷ Vương Tông của ta, sẽ dành cho ngài sự cung phụng kính trọng, mọi sự tùy tâm, từ trước đến nay chưa từng có sự ưu đãi như vậy."

Thương Tùng đạo nhân gương mặt hoan hỉ, gật đầu nói: "Đa tạ Tông chủ."

Quỷ Vương gật đầu cười, mắt lấp lánh, nói: "Vì đạo trưởng và ta giờ đây là người một nhà, tại hạ mạo muội thỉnh giáo đạo trưởng, trong số các đệ tử của Độc Thần, ai là người có khả năng kế thừa chức chưởng môn nhất?"

Thương Tùng trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Mặc dù trong môn phái các đại cao thủ đang phân cao thấp với nhau, nhưng như ta thấy, cuối cùng Tần Vô Viêm đầy mưu mẹo sẽ chiến thắng, kẻ này tuy còn ít tuổi, nhưng cơ mưu thâm trầm, lại được chân truyền của Độc Thần, không thể xem thường. Chỉ có điều vài tháng trước tại Tây phương Tử Trạch bị Quỷ Lệ đả thương, ta đã nghe về uy lực quỷ dị của Phệ Huyết Châu, thâm nhập vào tận cốt tủy, đến bây giờ vẫn chưa hồi phục, do đó bị các vị sư huynh thừa thế tranh giành chức vị chưởng môn, nếu hắn còn đủ công lực, thì mấy vị sư huynh vô tích sự đó còn lâu mới là đối thủ của hắn."

Quỷ Vương nhớ lại, việc Quỷ Lệ phục kích Tần Vô Viêm trong Tử Trạch tưởng như tình cờ, lúc đó tưởng rằng Quỷ Lệ không liên lạc với bên ngoài, không biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên lúc này nghe Thương Tùng đạo nhân nói, trong lòng nhớ lại thân ảnh của Quỷ Lệ, mắt lóe sáng.

Nhìn ánh mắt hung hãn của Quỷ Vương, Thương Tùng đạo nhân thất kinh, ngạc nhiên nói: "Tông chủ, có chuyện gì vậy?"

Quỷ Vương bình tĩnh lại, mỉm cười nói: "Không có gì, bất quá nghĩ về Quỷ Lệ, một nhân tài do chính tay mình tài bồi, hiện nay đã đạt tới trình độ siêu phàm, trong lòng thập phần hoan hỉ."

Thương Tùng đạo nhân nhìn ông ta, sắc diện đã trở lại như bình thường, không cần phải nói gì nữa, nhưng trong lòng cũng tưởng nhớ lại hình ảnh Trương Tiểu Phàm ở trên

đỉnh Thanh Vân Sơn mười năm trước, nhớ lại biểu tình của Quỷ Vương lúc trước, thầm cười nhặt trong lòng.

oOo

Hồ Kỳ Sơn, Quỷ Vương Tông Tổng đường.

Từ trên không trung đáp xuống, thanh ma bồng lấp lánh ánh sáng xanh thu vào trong ống tay áo, Quỷ Lệ xuất hiện ở Quỷ Vương Tông Tổng đường, ngay tại lối vào tiền sảnh.

Trước cửa, các đệ tử Quỷ Vương Tông đang đứng canh cửa hoảng sợ, ngay lập tức vội vàng xếp thành hàng, đồng thanh hô vang: "Phó Tông chủ!"

Quỷ Lệ không nói gì, gương mặt không chút biểu tình, đi thẳng vào trong, Tiểu Hôi nằm trên lưng hắn, như thường lệ nhìn ngó đông tây, bất quá chỉ một lúc sau là đã không nhìn ngó gì nữa, cũng bởi những cảnh vật này đã quá quen thuộc với nó.

Quỷ Lệ chậm rãi về phòng riêng, đẩy mạnh cánh cửa đá, trong phòng mọi thứ vẫn sắp đặt y nguyên như trước, tự hồ như chẳng ai xê dịch đi chút nào. Hắn đứng trong phòng hồi lâu, phảng phất đang nghĩ về điều gì đó, trên gương mặt lộ một vẻ do dự sợ hãi hiếm khi thấy ở hắn. Tiểu Hôi đang ở trên lưng hắn nhảy xuống, hai chân nhẹ nhàng đặt xuống giường, duỗi chân duỗi tay nằm nghỉ.

Quỷ Lệ mím chặt môi, thở dài, tựa như đã hạ quyết tâm, xoay người, đi về phía hàn băng thạch thất ở sâu trong lòng núi.

Trên đường đi có một nhóm Quỷ Vương Tông đệ tử, thấy vị phó Tông chủ đã đi xa lâu ngày lại đột nhiên xuất hiện, bọn họ thấy đều cúi đầu tránh đường, trong mắt họ, tự hồ như càng tránh xa nam nhân này càng tốt. Bất quá Quỷ Lệ hiển nhiên không bận tâm tới thái độ của bọn họ, chỉ lặng lẽ tiến về phía trước, phòng của hắn cách không xa hàn băng thạch thất, hắn nhanh chóng đến trước cửa thạch thất, liền thấy một bóng người đang đứng bên ngoài thạch thất.

U Cơ.

Trong lòng Quỷ Lệ đột nhiên có ý nghĩ: tại sao mỗi lần hắn đến thăm Bích Dao, U Cơ cũng luôn đứng bên ngoài thạch thất? Dường như nàng đối với Bích Dao tràn đầy tình cảm...

Trong khi hấn đang nghĩ, U Cơ đã nghe thấy tiếng cước bộ, ngược lên nhìn, tự hồ không nghĩ đến việc sẽ gặp Quỷ Lệ vào lúc này, thân hình hơi có chút rung động.

Quỷ Lệ lặng lẽ gạt đầu chào nàng, rồi đi lướt qua nàng, bước tới lối vào hàn băng thạch thất.

Dưới tấm hắc sa che mặt, U Cơ im lặng.

Ngay khi Quỷ Lệ đưa tay ra định đẩy cửa đá dẫn vào thạch thất, hấn đột nhiên dừng lại, xoay người lại nhìn U Cơ, nói: "U."

Hấn đột nhiên ngừng lại, lúc này tự dừng không biết xưng hô với U Cơ thế nào.

U Cơ khẽ nói: "Bích Dao đã gọi ta như thế nào, người cứ gọi ta như thế!"

Quỷ Lệ im lặng, tự hồ như chìm trong muôn vàn tâm sự, hai người nhất thời trầm mặc, cuối cùng Quỷ Lệ cũng mở miệng: "U di, trước khi con đi về phía Nam, đã thỉnh Thanh Long Thánh sứ đưa tro thi hài của Đại Vu sư về Nam Cương."

U Cơ hai mắt lấp lánh dưới tấm hắc sa, thì thầm nói: "Con đừng bận tâm, đại ca đã đi hộ tống rồi, nhưng cho đến giờ, vẫn chưa có tin tức gì của anh ấy." Tuy không thấy được thần tình của U Cơ sau lớp mạng che mặt, nhưng trong giọng nói thể hiện sự lo lắng, "Ở vùng biên giới Nam Cương bọn thú yêu gần đây đang hoành hành, đại ca tuy đạo hạnh cao thâm, nhưng, không hiểu tại sao vẫn chưa có tin tức gì cả."

Quỷ Lệ nhú mày, im lặng hồi lâu, đoạn nói: "U di cũng đừng lo lắng! Thanh Thánh sứ đạo hạnh cao cường, những yêu thú đó không hại nổi người đâu." Hấn tiếp: "Con phải vào đây."

U Cơ im lặng gạt đầu, không nói tiếp nữa.

"Bang!"

Tấm cửa đá nặng nề từ từ mở ra vang lên tiếng kêu trầm đục, sau khi vào thạch thất đóng cửa lại, Quỷ Lệ bước vào giữa tòa hàn băng thạch thất, lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh mỹ lệ yên bình của Bích Dao.

Trên mặt băng có những làn khói trắng bay bay, từng dải từng dải phiêu lãng trong không trung, chậm chậm nhẹ nhàng, khiến cho người ta cảm thấy nó như không có thật. Trên mặt đất bằng phẳng, hấn vẫn còn thấy những tàn tích của Vu pháp "Chiêu Hồn dẫn" kinh tâm động phách, một sắc hồng u ám ảm đạm, thời khắc này phảng phất như lặng lẽ dung nhập vào thạch thất.

Quý Lệ quả thực không biết tại sao, bắt đầu rung mình, hấn từ từ bước tới, đã đi tới chỗ dấu tích màu hồng bạc màu, xuyên qua làn khói trắng nhẹ bay, dung nhan an tường của Bích Dao đã xuất hiện trước mặt.

Phảng phất như chẳng hề thay đổi, nàng vẫn như xưa, ngỡ như mười năm trước, lần đầu diện kiến thiếu nữ mỹ lệ này...

Quý Lệ, trước thạch đài của Bích Dao, cúi người xuống, trong thạch thất này, ẩn ước có một thanh âm vang lên kìm nén hấn, dù thực sự hấn không thể nén được tiếng nức nở.

Đột nhiên, thân hình Quý Lệ dao động, lòng bàn tay trái xòe ra, bất ngờ đặt lên má, lòng bàn tay tát liên hồi vào má gây ra tiếng động vang vọng trong thạch thất, sự thống khổ và hối hận của nam nhân, phảng phất như lúc này mới để lộ ra.

"Xin lỗi, Bích Dao, xin lỗi..." thanh âm trầm trầm vang lên, một thanh âm đang bị cố gắng đè nén, nức nở nức nở thốt lên, lặp đi lặp lại.

Không biết là từ bao giờ, sự tĩnh lặng trong thạch thất lại bị phá vỡ, thạch môn lại bị mở ra bởi một người, Quý Vương mái đầu bạc trắng chậm rãi bước tới, đứng sau lưng Quý Lệ. Quý Lệ đang nghiêng mình bên cạnh Bích Dao, chậm rãi đứng thẳng, quay lại nhìn.

Ánh mắt hai người gặp nhau, ngay từ cái nhìn đầu tiên, Quý Lệ đã thấy mái đầu bạc trắng của Quý Vương, Quý Vương cũng thấy dấu năm ngón tay từ từ xuất hiện trên mặt Quý Lệ.

"Con đã quay về." Thanh âm của Quý Vương có phần kỳ quái, dường như có phần hài lòng, nhưng cũng có điều gì đó quái dị.

Quý Lệ lặng lẽ gật đầu. Quý Vương hiển nhiên đã quen với tính cách của Quý Lệ, không để tâm, nói: "Hãy đi với ta! Có một người quen cũ, ta nghĩ con nên gặp, hơn nữa Quý Vương Tông của chúng ta mới có một đại sự xảy ra."

Quý Lệ có phần kinh ngạc, hiển nhiên là hấn không biết người quen cũ kia là ai, nhưng nhìn vào bộ dạng của hấn, lúc này tâm trạng hấn không muốn biết điều đó, hấn lập tức quay đầu lại nhìn Bích Dao, tự hồ như muốn khắc sâu dung nhan nhợt nhạt đó vào trong tâm khảm, thời khắc này như ngưng đọng, bất biến. Rồi hấn xoay mình bước đi.

Ánh mắt của Quý Vương, cũng nhẹ nhàng quét qua nữ nhân đó, trong ánh mắt một vẻ từ ái, rồi cũng quay đi, khi ông ta đi ra, chẳng ai có thể phát hiện ra sự yếu mềm đó.

U Cơ vẫn đứng ngoài cửa thạch thất, Quỷ Lệ cũng đứng đợi tại cửa, Quỷ Vương bước được hai bước, đột nhiên quay về phía U Cơ nói: "Người cũng tới!"

U Cơ khẽ gật đầu.

Ba người ly khai hàn băng thạch thất, đi qua con đường ngoằn ngoèo quanh co, đi tới căn phòng tĩnh mịch ở trong lòng núi, Quỷ Vương đẩy cửa đi tiếp, Quỷ Lệ cũng nối gót ông ta tiến vào thạch thất, chỉ nhìn thấy trong thạch thất lúc này đã có hai người, một trong hai người đeo mặt nạ đen, chính là Quỷ Tiên Sinh thần bí; một người mặc áo bào đạo gia, chính là Thương Tùng đạo nhân.

Nghe thấy tiếng cước bộ, Thương Tùng đạo nhân và Quỷ Tiên Sinh quay đầu lại nhìn.

Khi Quỷ Lệ và Thương Tùng đạo nhân ánh mắt gặp nhau, hai con người đang sống sót này, hốt nhiên mười năm như chưa từng trôi qua, trời già đã vô tình cười cợt trên nỗi đau khổ của hai con người này, thiếu niên Thanh Vân Sơn ngày nào! Giờ đây lại tương kiến nhau trong tình huống không lường trước như vậy.

Sự việc đã qua, hỏi rằng ai đã an bài?

Trong phòng bầu không khí trầm mặc, không ai nói gì, Quỷ Lệ và Thương Tùng đạo nhân nhìn nhau chằm chằm, trên gương mặt không để lộ biểu tình gì, nhưng ánh mắt thập phần phức tạp, không ai đứng ra giải quyết rõ ràng việc này được.

Cuối cùng Quỷ Vương cũng tiến đến, mỉm cười nói: "Sao, cố nhân gặp lại nhau, không phải là dễ sắp xếp, ngồi xuống nói chuyện đi!"

Có người mở lời, bầu không khí trở nên ôn hòa, Quỷ Lệ và Thương Tùng đạo nhân không nhìn nhau nữa, cùng ngồi xuống.

Quỷ Vương trước tiên nói với Quỷ Lệ: "Thương Tùng đạo trưởng hiện tại đã về với Quỷ Vương Tông chúng ta, sau này mọi người đều là đồng đạo, nếu có cơ hội, hai người nhất định phải thân cận với nhau mới được."

Quỷ Lệ mục quang lấp lánh, nói: "Đạo trưởng sao không ở Vạn Độc Môn, lại đến Quỷ Vương Tông làm gì?"

Thương Tùng đạo nhân dường như đã tiên đoán sẽ bị hỏi về vấn đề này, trên gương mặt không chút đổi sắc, không nói gì, quả nhiên, Quỷ Vương mỉm cười nói: "Bởi vì Vạn Độc Môn đã phát sinh đại biến."

"Sao, đại biến?" không chỉ có Quỷ Lệ, mà cả hai nhân vật hắc sa che mặt là U Cơ và Quỷ Tiên Sinh đều thốt lên, tất cả đều thất kinh, hiện tại trong Ma Giáo ba phái lớn

chia nhau thiên hạ, tam đại phái này kiềm chế lẫn nhau, nhưng Vạn Độc Môn phát sinh đại biến, tự nhiên là cơ hội lớn cho hai phái còn lại.

U Cơ là người hỏi đầu tiên: "Thay đổi như thế nào?"

Quý Vương mỉm cười, nói: "Độc Thần đã chết."

"Sao?" Tin này thậm chí còn gây kinh ngạc cho mọi người hơn lúc trước, Quý Lệ và mọi người đều hiểu sự lợi hại và ghê gớm của nhân vật này, tự nhiên minh bạch tin kẻ này chết có ý nghĩa lớn lao như thế nào.

Quý Vương nhìn mọi người xung quanh, mỉm cười nói tiếp: "Chư vị đều không phải kẻ khờ khạo, chắc cũng biết giờ đây chúng ta đang đối mặt với một cơ hội hiếm có."

Quý Lệ trầm ngâm giây lát, nhìn Thương Tùng đạo nhân, đoạn nói: "Tín này, có phải... do đạo trưởng mang tới không?"

Quý Vương gật đầu: "là thật, hơn nửa hôm nay ta đã bí mật xác minh lại, quả thật có chuyện này."

Quý Lệ hít một hơi dài, nói: "Vận tình hướng hiện tại của Vạn Độc Môn như thế nào?"

Quý Vương nhìn Thương Tùng, Thương Tùng hiểu ý, nói: "Môn chủ vừa qua đời là Độc Thần có di mệnh chỉ định Tần Vô Viêm kế nhiệm chức môn chủ, nhưng các đệ tử khác bất phục, giờ đây Vạn Độc Môn đang rất hỗn loạn, để tranh đoạt chức vị môn chủ, các đại cao thủ trong môn phái phân ra các phái hệ, tranh đấu liên miên."

Quý Vương tiếp lời: "Loạn là tốt, càng loạn càng tốt, đây là cơ hội vàng để nhất thống Thánh Giáo." Ông ta ngừng lời, đột nhiên hướng về phía Quý Lệ cười nói: "Phải nói rằng, ở Tử Trạch con đã thương Tần Vô Viêm, cục diện đại loạn này, công lao của con không nhỏ đâu."

Quý Lệ trong lòng rung động, nhìn về phía Quý Vương, chỉ thấy mục quang Quý Vương như thường, mắt lóe tinh quang, không thể thấy một vẻ mặt gì khác thường, đành chỉ biết im lặng.

Quý Vương không đề cập đến vấn đề đó nữa, nói tiếp: "hôm nay mời chư vị tới đây thương nghị, chủ yếu là vì Thương Tùng đạo trưởng có một kế sách, có thể giúp Quý Vương Tông chúng ta san bằng Vạn Độc Môn."

Mọi người thất kinh, Vạn Độc Môn luôn là một trong đệ nhất tam đại phái của Ma Giáo, tuy nhiên lúc này khi Độc Thần đã chết, nhưng như con rết nhiều chân dù chết chân này vẫn còn nhiều chân khác, thậm chí cả khi Quý Vương Tông có huy động toàn lực, muốn tấn công một lần mà lật đổ được Vạn Độc Môn, thì cũng gặp bao khó khăn,

ngay cả khi thành công, chỉ sợ là bản thân cũng tổn thương nguyên khí trầm trọng, rõ ràng Hợp Hoan phái bàng quan đứng ngoài sẽ chiếm phần tiện nghi.

Quỷ Lệ biết Quỷ Vương suy nghĩ luôn cẩn mật sáng suốt, tuyệt không thể dốc toàn lực một cách vô ích, ông ta rất minh bạch đạo lý này, nhất thời cảm thấy tò mò về cái gọi là diệu kế của Thương Tùng đạo nhân, bèn nói: "Ồ, đã có diệu kế, xin được thỉnh giáo."

Thương Tùng đạo nhân không hề khiêm nhường, hướng về phía Quỷ Vương khẽ gật đầu, nhìn mọi người xung quanh, nói: "Chư vị có thể thấy được hiện nay thế nhân sợ nhất là điều gì?"

Ngay khi câu hỏi vừa được đặt ra, Quỷ Lệ và những người khác còn đang trầm ngâm suy nghĩ, U Cơ đã lên tiếng: "Tất nhiên là những yêu thú hại người ở Nam Cương, tại sao đạo trưởng lại đề cập đến lũ quái vật đó?"

Ngồi bên cạnh Quỷ Vương là Quỷ Tiên Sinh có một cử chỉ gây kinh ngạc, dưới tấm sa đen che mặt đột nhiên khẽ gật đầu, khẽ kêu lên một tiếng, tự hồ như đang nghĩ đến việc gì.

Thương Tùng đạo nhân nói với U Cơ: "Kế sách này, nhằm vào bọn thú yêu đó, bên cạnh đó dùng thực lực của Vạn Độc Môn, kẻ nào muốn thôn tính bọn thú yêu quái này, tự thân sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề."

Hiện giờ thì mọi người đều đã minh bạch, Quỷ Lệ gật đầu nói: "Tốt, nếu có thể gây nên một trường quyết đấu giữa Vạn Độc Môn và bọn thú yêu kia, nhưng làm thế nào để thực hiện được điều đó?"

Thương Tùng đạo nhân khẽ nhếch mép, nói: "Kỳ thật rất đơn giản, bọn thú yêu này không nhìn thấy người dễ giết, hơn nữa đa phần bọn chúng có khẩu giác linh mẫn, miếng thịt người thơm ngon này, chúng ta chỉ cần."

Thanh âm của y từ từ nhỏ dần, một kế hoạch cẩn mật đã được đưa ra cho mọi người xem xét, lúc này mọi người lặng lẽ bàn bạc, thời gian cứ thế trôi qua.

oOo

Sau buổi mật hội này, không biết Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh đã đi từ lúc nào, sau khi U Cơ nhìn Quỷ Lệ, cũng nhẹ nhàng rời khỏi. Nhanh chóng, trong phòng chỉ còn Quỷ Lệ và Thương Tùng đạo nhân hai người, nhưng họ không có ý gì là muốn ra khỏi phòng.

Hắn nhìn mông lung, tại thạch thất an tĩnh này, cuối cùng cũng hướng ánh mắt vào khuôn mặt kẻ kia, và cũng phát hiện ra, kẻ đó cũng đang nhìn mình.

Trong thạch thất, rất im lặng, đột nhiên, có thể nghe thấy từng hơi thở, từng nhịp tim đập.

Quỷ Lệ hốt nhiên nói: "Đạo trưởng còn gì để nói với ta nữa không?"

Thương Tùng đạo nhân nhìn hắn chằm chằm, chừng như thời khắc này dài đến nửa ngày, chậm rãi nói: "Phải, nhưng hiện tại ta thực sự không biết nói gì."

Quỷ Lệ im lặng, một lúc sau, khẽ nói: "Như mười năm trước, đạo trưởng ở Thanh Vân?"

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt vẫn như thường, nhưng nhãn quang bội phần phức tạp, thở dài, nói: "Đã qua rồi, dường như đã xa xôi tí tắp. Còn người thế nào?"

Quỷ Lệ chậm rãi đứng dậy, khước miệng nhếch lên, nói: "Với ta cũng đã qua rồi, cảnh này và mười năm trước không thay đổi, chỉ có người là thay đổi."

Thương Tùng đạo nhân cười khẽ, trên gương mặt điểm nụ cười thể hiện một nỗi chua xót, thì thầm nói: "Chỉ có người là thay đổi."

Quỷ Lệ quay đi, lúc hắn ra đi, vẫn nghe thấy tiếng Thương Tùng đạo nhân đang ngồi trên ghế lẩm bẩm: "Thanh Vân... Thanh Vân... này... Thanh Vân..."

Một khắc sau, hắn đã rời khỏi thạch thất, không hề quay đầu lại.

oOo

Đứng trên cây cầu ở Huyết Trì, trong bầu không khí đậm đặc mùi máu tanh, Quỷ Vương và Quỷ Tiên Sinh nhìn chăm chú vào huyết thủy trong ao, Hoàng Diệu và Quỷ Ngưu nằm phục trong làn huyết thủy, trong không trung Phục Long Đỉnh xoay chậm chậm, phát ra những tia hồng khí.

Quỷ Vương nói khẽ: "Hai con linh thú này đã thuần phục được chưa?"

Quỷ Tiên Sinh gật đầu nói: "Đã, Hoàng Diệu và Quỷ Ngưu tinh phách linh lực đã bị Phục Long Đỉnh áp chế, lúc này đã hoàn toàn bị thu phục, dường như "Tứ Linh Huyết Trận" khắc trên thân đỉnh quả nhiên là có thật."

Quý Vương gật đầu nói: "Phục Long Đỉnh là di vật thời thượng cổ, linh lực không hề nhỏ chút nào, giờ đây hai con linh thú này đã bị thu phục, chúng ta chỉ cần thu phục thêm hai con linh thú nữa, đại sự tất sẽ thành."

Quý Tiên Sinh do dự nói: "Tông chủ, về kế sách của Thương Tùng đạo nhân, ngài có nghĩ kế này tin được không?"

Quý Vương trong mắt lấp lánh tinh quang, cười nhạt nói: "Thương Tùng đã không còn là Thương Tùng mười năm trước nữa, giờ đây thiên hạ tuy rộng lớn, chỉ có Thánh Giáo chúng ta dung nạp hắn, nên kế sách đó của hắn dù có vấn đề gì, bất quá hắn có chết đi cũng chỉ như một đệ tử bình thường mà thôi, không có gì đáng ngại."

Quý Tiên Sinh hắc sa khế lay động, đột nhiên nói: "Nếu đã như vậy, ta có thêm một ý tưởng này, có lẽ Tông chủ đối phó với Vạn Độc Môn, cũng nên giải quyết luôn cả Hợp Hoan Phái."

Quý Vương chấn động, gương mặt lộ vẻ hoan hỉ, nói: "Thế nào? Đây quả là việc ta không nghĩ tới, xin thỉnh tiên sinh chỉ giáo."

Quý Tiên Sinh nghiêng mình, nói: "Không có gì. Theo ý ta, vì Tông chủ không bận tâm tới cái chết của vài đệ tử bình thường, vì vậy sự tình rất đơn giản. Dẫn bọn thú yêu tới Vạn Độc Môn, Tông chủ lấy danh nghĩa Quý Vương Tông kêu gọi Tam Diệu phu nhân của Hợp Hoan Phái cùng phát thư, đồng xưng là đệ tử Thánh Giáo, không thể thấy chết mà không cứu, hơn nữa bọn thú yêu vô cùng hung hãn, gặp người là giết, nếu cứ như vậy, Thánh Giáo sẽ cũng gặp nguy hiểm, nếu tam phái không cùng nhau hợp lực để đối phó, thì may ra mới có cơ hội thủ thắng."

Quý Vương nhíu mày nói: "Nghe cũng xuôi tai, nhưng Tam Diệu phu nhân là kẻ giảo hoạt, chỉ sợ bà ta không tin."

Quý Tiên Sinh lãnh đạm nói: "Không cần lo lắng, bà ta tất nhiên là không tin rồi."

Quý Vương ngạc nhiên nói: "Thế ý của tiên sinh là."

Quý Tiên Sinh nói tiếp: "Nếu đệ tử Quý Vương Tông chiếm già nửa số xác chết trên chiến trường, xác chất đầy nội, máu chảy thành sông, liệu bà ta có còn nghi ngờ hay không?"

Quý Vương ngạc nhiên, một lúc lâu sau vẫn không cất lời, cả nửa ngày chỉ nhíu mày: "Ý của tiên sinh là, Quý Vương Tông cũng buộc phải hy sinh một nửa số đệ tử?"

Dưới lớp hắc sa sắc diện Quý Tiên Sinh thế nào không thể nhìn thấy, chỉ nghe thấy tiếng trầm thì của ông ta, tự hồ như hàng ngàn nhân mạng đó không khiến ông ta

mấy may động lòng, nói: "Tông chủ, đại sự là quan trọng, hà tất để tâm tới tính mệnh những kẻ đó!"

Quỷ Vương trong lòng không tránh khỏi sự giằng co giữa đam mê quyền lực và lương tâm, trong không khí mùi máu tanh tựa hồ như càng nồng nặc.

Quỷ Tiên Sinh im lìm đứng bên cạnh, nhẫn nại chờ đợi. Một lúc lâu, Quỷ Vương nhả thần lấp lánh, gương mặt ửng hồng, mùi máu tanh phảng phất càng lúc càng nồng nặc hơn. Chỉ thấy ông ta hít một hơi dài, đột nhiên hú lên một tiếng ngân vang, quả quyết nói: "Tiên sinh lời nói quả thực chí lý, nhưng làm sao biết được Tam Diệu phu nhân không thừa lúc ta suy yếu mà hạ thủ?"

Quỷ Tiên sinh cười nhạt một tiếng, nói: "Tam Diệu phu nhân vốn là người như vậy, trong tam đại môn phái thống lĩnh Ma Giáo hiện thời, làm gì có kẻ nào vì Thánh Giáo đạo hữu mà bạt đao tương trợ?"

Quỷ Vương ngừng lời, ánh mắt bừng sáng, hồ hởi nói: "Ngài đã nói... diệu kế, diệu kế!" Khác hẳn ngày thường, Quỷ Vương không ngớt vỗ tay tán thưởng, nói: "Tiên sinh quả thật là kỳ tài hiếm có, đưa ra một kế sách tuyệt diệu như vậy."

Quỷ Tiên sinh lạnh lùng nói: "Chúng ta sẽ phải hy sinh một nửa số đệ tử Quỷ Vương Tông, cũng có thể chính Tông chủ cũng phải tự thân chiến đấu với bọn thú yêu, sau khi trải qua một trường quyết đấu hung hiểm, Hợp Hoan Phái thấy chúng ta và Vạn Độc Môn cũng như bọn thú yêu kia đều lưỡng bại câu thương, tất Tam Diệu phu nhân thống lĩnh đại đội nhân mã sẽ truy đuổi đến cùng để tận diệt, lúc này nhờ có Tông chủ thần thông, tự nhiên có thể nhanh chóng trốn thoát, sự việc về sau thế nào thì để cho bọn thú yêu giải quyết. Tình huống này có thể thấy rằng bọn thú yêu sẽ bị quét sạch, nhưng chỉ sợ là Hợp Hoan phái cũng không phải dễ dàng mà tiêu diệt được."

Quỷ Vương gật đầu liên tục, trong lòng vô cùng hoan hỉ, nhưng ngay cả trong thời khắc phấn khích này, bản năng vẫn giúp ông ta giữ được sự bình tĩnh, đột nhiên quay lại nói: "Theo tiên sinh, như vậy Quỷ Vương Tông của ta có thể nhất thống Thánh Giáo, nhưng nguyên khí của Thánh Giáo bị tổn thương trầm trọng, nếu bọn thú yêu kia lại..."

Quỷ Tiên sinh lắc đầu nói: "Tông chủ quên rồi sao, Thánh Giáo ta tại mạn hoang địa Tây Bắc, cũng có một Thánh điện? Chỉ cần môn phái của ta nhất thống Thánh Giáo, thì toàn bộ thành phần cốt cán của Quỷ Vương tông sẽ chuyển tới vùng hoang vu đó, tại đó chinh đồn lại thế lực của Thánh Giáo, bọn thú yêu kia tuy hung dữ, nhưng chỉ hoành hành tại Trung Thổ, sẽ không bén mảng tới vùng man hoang chi địa đó. Hơn nữa sau đó, bọn chính đạo Trung Thổ thế nào chẳng cử người tới đây, chẳng phải là chúng ta lợi dụng được bọn thú yêu đó tiêu diệt bọn chính đạo kia đó sao?"

Quý Vương hoàn toàn gỡ bỏ được mối hoài nghi, hít một hơi dài, giọng đầy xúc động nói: "Tiên sinh quả thật là quân sư tốt, là bạn tốt của ta!"

Quý Tiên sinh mỉm cười nói: "Sau đó, cái gọi là chính đạo kia và bọn thú yêu giao đấu, bất luận ai thắng ai bại, tất đều thương vong nặng nề, bọn thú yêu tuy nhiên vẫn hung dữ, nhưng ta đã thấy ngày mà chính đạo trong thiên hạ tập trung tại Thanh Vân, mười năm trước uy lực của "Tru Tiên Kiếm Trận" như thế nào, hắc Tông chủ còn nhớ chứ?"

Quý Vương gật đầu, nói: "Phải, quả thực vô cùng lợi hại!"

Quý Tiên sinh cười nói: "Sở dĩ thú yêu tưởng rằng dễ dàng thủ thắng, nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Chúng ta tại vùng hoang địa sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ cần Tứ Linh Huyết Trận tu luyện thành công, nhìn khắp thiên hạ, còn ai dám không phục thần uy của Thánh Giáo ta?"

Quý Vương nói: "Vậy, việc Tiên sinh thần phục hai linh thú kia đến đâu rồi, có tin tức gì mới không?"

Quý Tiên sinh nói: "Tốt, Phục Long Đỉnh hoàn toàn thu phục được Thần thú Hoàng Diệu và Linh thú Quỷ Ngưu, trên thân đỉnh xuất hiện những văn tự mới, tiếp theo chính là yêu thú Chúc Long đang canh giữ Thánh điện tại nơi hoang vu kia, sau khi chúng ta quay lại Thánh điện để thu phục nó, chỉ cần đi về phía nam tìm nốt Ác thú Thao Thiết. Tìm được Thao Thiết rồi, thiên hạ sẽ nằm trong lòng bàn tay Tông chủ!"

Quý Vương tiến lên một bước, nhìn xuống Huyết Trì, trong không khí sặc mùi máu tanh nồng nặc, thốt nhiên, xuất hiện cảm giác thao túng cả thiên hạ trong tay.

Ông ta không nén được một tràng cười ha hả, tiếng cười vang vọng trong sơn động, đầy vẻ phấn khích cuồng ngạo!

- o O o -